

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 15. de dilectione inimicorum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

cellum. Quartò contra otium opus sit, & occupatio. Quintò, contritio in communi loco, manè & vesperi recitari posset, & examen institui. Sextò, si cætera adsint, etiam exercitia in co fieri possunt S. Ignatij, ut factum scio. His excultus in Hispania quidam, & supplicium morte maturâ evasit, & sanctus habitus. Ita illis exercitatus suspiriis, lacrymis, cilicis Deum placarat, non enim punit Dominus bis in idipsum. Septimò, animas in purgatorio ex charitate sedulò cura, his enim semper prodest oratio, & tibi gratissimæ erunt. Itaque indulgentias applica, & fac ut in promptu habeas faciles modos applicandi illis indulgentias, ut mox auditâ morte eas suffragis tuis abjuves.

Nota bene.

Exercitium breve pro incarceratis.

O Iesu, verè tu mihi ades, dixisti enim: Cum ipso sum in tribulatione: tu, Dominus, mihi es Adjutor, non timebo, quid faciat mihi homo, quid dico? quid inquam tu facias mihi. Tu enim vii in lat mundi carcere, & corporis constituisti me, & in eum descendisti pro me, & in hoc me esse vis tecum, & tot millibus Sanctorum quibus hæc palastra virtutis fuit, & quorsum? ut redeam ad te, ut adhæream tibi, vel compulsus. Gratias itaque tibi ago, & fateor, merentur hæc peccata mea, ob qua ex amore tui doleo, & condono tui qui nocere mihi volunt, ut à te mihi cupio condonari, & resigno me sanctissimæ voluntati tuæ, cerò enim scio non patieris me tentari aut vexari supra id quod possum, & nosti quâ viâ me ad te perducere velis ad regnum tuum. Tu per crucem, bone Iesu, Rex meus, iuvisti & tormenta, & ego quid querar? multis carcer custodia, asylum, via secunda ad vitam, & te cui credo, in quem spero, quem toto corde diligo, Amen.

JACVLATORIÆ.

Ioan. 15.

1. Cor. 13.

Matth. 24.

Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Si linguis hominum loquar & Angelorum, charitatem non habeam factus sum sicut as sonans.

Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.

CAPVT XV.

Meditatio de Inimicis, & iis, qui nobis ad-versantur, diligendis.

PRÆLVDIVM I. Statue te coram Deo instar rei dignæ majestatis, unâ cum proximo.

PRÆ

PRÆLVDIVM II. Ora ut, sicut illi dimittis, ita tibi di- *Matt. 6. 13.*
mittat juxta legem suam & promissum.

HOMO, Quamvis stem coram te, Deus meus, & sciã
plurima me talenta debere tibi, tamẽ urit me, & stimu-
lat ira, & cogitationes meæ conurbant me gratis, &
frustra: benedictio enim tua Domine, super caput ju- *Prov. 10.*
sti, os autem impiorum operit iniquitas. O quoties mi-
hi occurrunt beneficia collata à me, & retribui ab illo
N. mala pro bonis! si quidem ille injuriam intulit, aut
etiamnum infert; estque alienus à me: Quid faciam?
amore, an odio cum illo certabo? reconciliabor, an
alienum fovebo animum erga eum, pro quo tu Christe
Iesv mortuus es, pro quo me oportet animam po-
nere?

Iesvs. Si hoc consideres, sol non occidet super ira-
cundiam tuam; vide, fili, quis sit ille, quid sit quod fece-
rit, cur, quomodo, ubi, quando, deinde quid reconci-
liari; & ex singulis collige quo lenire malum ac dolo- *Vide quid
proximo
debeas.*
rem possis Homo certè est qui nocuit, tecum ejusdem
conditionis & naturæ; sed improbus, inquis. Ita est,
morbos suos habet perpetuos: eorum aliquando, id est
passionum, paroxysmos & accessus graves, variis obla-
tis occasionibus. Ut enim elephas aspectu purpuræ fu-
rore, leo etiam galli solius cantu pavore concutitur: ita
homo levi aliquando occasione suæ affectionis pravæ
frangitur impetu. Sed nõne etiam similibus laboras?
inspice te coram me, & vide an tu ita velis à me judica-
ri, uti tu proximum.

HOMO, Fateri debeo, ô Iesv, sine vitis nemo vivit,
optimus ille est, qui minimis per gratiam tuam obno-
xius est.

Iesvs. Imò si humilis sis, Majoribus, dices, ego ur-
geor. cur igitur non tibi indignaris? an fortè te vincis, te
coërces? Tuane hæc virtus est? & an à te? nõne à me
omnis est sufficientia? quis est qui te discernit? si par er-
go illi es, patere: si impar, comparere illi, qui quòd illis
armis,

ooo

armis,

*Tu te ipsum
lædis &
quæreris?*

armis quæ tibi dedi careret, læsus primò fuit ab hoste, & tibi obtulit quo te lædere posses. Non verò læsis: si quidem nemo nisi à se ipso læditur omnium prudentum iudicio. Nonne enim tu contemnere injurias potes, & vanos conatus hostium mea gratiâ ridere, uti etiam in tormentis Sancti fecêre? Si aliter judices, ulcisci velis, imprudens es & insipiens. Si te læsisti, cur de alio quæreris, & non de teipso? cur alium judicas frustra, & non teipsum cum tuo fructu magno, simul & te ulcisceris? sanè imprudens es & insipiens.

Boëtius.

HOMO. Doces me Domine verbo tuo, sed magno exemplo quod est verè penetrabilius omni gladio accipiti, verùm & alius me monet dicens: Apud sapientem locus nullus odio relinquitur. nam bonos quis nisi fructuosissimus oderit; malos autem odisse ratione caret: sicut enim corporis languor, ita vitiositas quasi quidam morbus est animarum.

Cùm ergò ægros corpore minimè dignos odio, sed potiùs miseratione judicem; multò magis tales miserandi, ut video, sunt, non persequendi, quorum mentis improbitas est omni languore atrocior. *Exerce te in patientiâ, ut supra. vel Aspira, ut supra. Hæcine firmâ fide, & vel O JESV charitas.*

*Inspice bona
proximi.]*

JESVS. Dicit mihi quid agis? fortè illum vis sanum reddere, qui teipsum ægro animo vides, & curare ne quis? imò ab illius morbo malè afficeris contagione malâ, & sic in te transfers malum cùm avertere ab illo, & à te ipso deberes: cumque habeat proximus bona plurima, si rectè attendas, in nullo cum eo communicas præterquam in malo. O infelicitatem tuam, vel malitiam, qui omne bonum in agro & anima proximi odisti, quia spina una tibi displicet: illud autem negligis, & hac te vulneras? corpus ejus odisti totum, quia unus in eo unus est: quin potiùs proximum ama ob bona & nomina plurima, quàm oderis eum ob vitium aliquod ipsū & simul bona in eo plurima? Si hæc autè ratio va-

let, Defectus habet, ergo eū averfari volo, omnes omni- *Nemo lædi-*
 no homines odiffe debes; quia omnes habēt vitiū suū, *tur nisi à*
 & tu ipse si hoc ignoras, longè gravissimum. Et quid si *seipso.*
 homines omnes insaniâ laborarent, vellēne tu idēd
 eādē laborare? cur igitur, si unus aliquis illo vitio la-
 borer, tu perturbaris, lævis, indignaris! iniquè facit, in
 quis. Nunquid, & tu in me iniquus, qui legem de chari-
 tate meam tam levi de causa contemnis, & infirmum
 fratrem affligere vis? nōne medicinam ei deberes po-
 tius præstare, quàm exulcerationem? Vides ergo illum
 læsisse se & obtulisse tibi quo te simul læderes, teque
 arripuisse spinam, & cultrum illum tibi projecisse, quo
 sponte manum pedemq; indueres. tibi ergo imputa. Il-
 le cœpit errare in viâ salutis, & hoc vides & dicis: Vis eū
 sequi, quod tu vocas persequi? idque quia cæcus impe-
 git in te, quod quidem non poterat, nisi tu qui videbas,
 in eum sponte incurrisses; cū verò eum cæcum vide-
 res & phreneticum, nunquid potiùs miseratione tangi
 debebas? Si non illius, saltem mei. Vulnerabat illē me,
 tu vis addere vulnus vulneri? exclusit ille me perturba-
 tione suâ, cū in pace factus sit locus meus, & tu, fili,
 etiam me repellis?

HOMO. *Hæcine vera, &c.* ut sup. pag. 7. Contrit. excita.

JESVS, Age verò, quid si frater, filius aut pater phre-
 neticus te percutiat, conspuat, irrideat, nōne condo-
 lebis, morboque tribues? atqui ira brevis furor est, cur
 ira insanis ut longiorem tu efficere velis nolendo re-
 conciliari, & graviorem, ut & ipse qui se prior læsit, re-
 spuat medicinam? Age verò quid fecit ille? enarra mi-
 hi coram curiâ meâ universâ coram quâ patent hæ co-
 gitationes tuæ N.

HOMO. Verbo injurioso sic læsit me, contempsit, a-
 verfatur, vel vulneravit corpus, famam denigravit, reus
 abstulit, &c.

JESVS, Et ego factus sum opprobrium hominum,
 & abjectio plebis amore tui, & non velles illud

000 2

yicissim

*Res non
mutantur
t.ominum
dictis.*

*Dilemma
expenden-
dum.*

Anacharsis.

*Deus parci
fratri tuo, tu
recusas.*

vicissim pati pro me? an amplius præstares mihi quam debeas? An tibi putas noceres, si condonares hoc mihi verbum unum, qui innumera talenta dimisi tibi, & dimitti à me petis? Porro contemnit te. esto; quot sunt qui me contemnunt? tu verò inter eos es despiciens legem meam, quàm dimittere te iussi proximo tuo. An si contemnat quis me, ideò minor sum? si quis neget aurum esse aurum, splendere margaritas, & precio dignas, quid eis nocuit? si tu bonus eras & te contempserit, stultum omnino & indignum est ideo te malum esse velle, & meritò contemni ab illo, & me, & omni curâ meâ. Si læsit te, non pudet quod tu injuriæ tuæ ultor & tortor fratris esse optes? tu qui Christianum te profiteris, & fortè Religiosum? Quòd si ita est, vide an apud te, apud quem asylum reperire facinorosi possunt, & quietem, non sit æquum ut eam inveniatur frater? Certè si bonus eras, si humilis, an putas te conturbasses? si malus, nonne dignus eras qui sic acciperetur, ut vel saltem te cognosceres, & bonus esse posses? si vis ut ille innocentiam erga te seruet, non noceat tibi, nonne vicissim ei patientiam debes? corpus ille, id est vestem tuæ animæ si læsit, infelix est; etenim ipse prius vulneravit animam suam, scriptum est enim: Gladius eorum intret in corda ipsorum, scilicet ut tunicam alterius si ipse omnino permittat scindant. Siccinè tibi placet ista amicitia? an similitiam tibi corripere libet delitio, ut ulcisci velis, & ad corporis læsionem, vel famæ aut bonorum, animæ tuæ adjicere periculum, aut perditionem? At fortè partem substantiæ temporalis, terræ frustum, tuam denique perdidisti: vis igitur & cælum, & æternam projicere hæreditatem? vis virtutes omnes, patientiam, humilitatem, charitatem? si enim harum vel unam haberes, animo certè quieto & benevolò esses. Adverte verò, fili mi, ubi is nocuerit tibi, nonne coràm me & Angelis meis in contemptum mandati mei: hoc autem toleravi, utpote quia misericors sum super malitiâ hominum,

minum. Aut justè fieri video, quod tu secus tibi factum arbitraris, & tu certè injustè irasceris; aut injustè fit, & si patienter ego sustineo, uti & peccata tua plurima, tu audes indignari? optas eum puniri? ex ore tuo te iudico: si puniri oportet, nonne est quia legem non servavit? at neque tu servas. ego etenim Rex summus mihi vindictam volui servari, tu verò quo ausu temerario eam arripis? Age tandem, quando nocuit? certè illà horà & momento quo permisi, nec potuit diutiùs. An forsan arguis me quòd permiserim? Exerce te ad patientiam, & humilitatem, & contritionem vel dic, *Credo tibi*, ut sup. p. 7.

HOMO. Ex his & aliis circumstantiis elicere me præclaras, ut video, virtutis occasiones oportuit, & virtutis armis indui, & ad gloriam tuam ex spinis rosas colligere, ex alterius injuriis apud te fortitudinis laudem: meliorem enim est patiens viro forti, & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium. *Prov. 16.* Adjuva me Deus salutatis noster. De profundis clamavi ad te Domine, Domine exaudi vocem meam: fiant aures tuæ intendentes in vocem deprecationis meæ, nisi enim tu, Domine, adjuveris me, cadam in conspectu inimicorum meorum: neque enim est in me ista fortitudo, ut resistere possim, & nunc, Domine, memor esto mei, & ne vindictam sumas de peccatis meis, neque reminiscaris delicta mea, vel parentum meorum. *Credo tibi*, ut sup. p. 7. *Psal. 129.*

IESVS. Spera in me, & confitere mihi, & requiem dabo tibi ab omnibus inimicis tuis, & facies cum tentatione proventum: sol non occidat super iracundiam tuam, sed inimicum animæ tuæ citò expelle, diligenterque sæpè considera, quis sit vindictæ odiique effectus, quis fructus patientiæ & pacis. Finge te hominem videre aversione atque odio vulneratum: aspice, quibus illudatur phantasijs, suspicionibus æmulationibusque: non quiescit memoria illius, sed furoris plena est & tristibus votis, intellectus verò excæcatur: neque quid æquum

*Patentia
bona.*

æquum justumque sit, etiam si millies ei repræsentetur, videt: si occasio est iræ, rixæ, contentiones ex radice a-
maritudinis germinantur, & in eas, inò etiam gladios
itur. Contrà verò suavissima patientia, & charitas ac
mansuetudo, inter adversa lata, adversariis benigna, in-
ter medias acies secunda est: in Dei enim protectione
commoratur, & in pace in idipsum dormit & requi-
escit. Nunc verò omnia tibi ad æternam vitam col-
landa sint, quid eligis?

HOMO. Conturbata est in me anima mea, quid el-
gam ignoro.

JESVS. Verumtamen, si quis ex te percontaretur a-
micus, suaderesne proposito sine salutis in animo
odium alienationemque fovere.

HOMO. Pax, dicerem, etiam justo bello præponen-
da, & seriùs ociùs quærenda est.

*Insania im-
patientis.*

JESVS. Si ergo aliquando vis pacem, quorsum sine
odium inveterascere & exulcerari? cur crucias te cen-
ties, quo fructu? nempe ut semel adversario offeras, in-
de, si velit, sumere possit, quo se lædat! nonne ista mea
malitia & dementia est, de aliena plaga quærere mede-
lam? & pro medicamento alienum velle adhibere tor-
mentum? Insania est te ipsum occidere velle, ut ju-
mentum, quod est corpus hostis tui, lædas: facem ac-
cendere, ut domum proximi exuras, quò simul peccas
tuam priùs accendendo, & sic incidas in foveam quam
fecisti, in laqueum quem parasti.

*Malicia no-
cet Auctori.*

HOMO. Video, ò sapientia æterna malitiam esse qua-
si ignem. si incendere quis aliquid velit, illud quòd
admoventur ut succendat aliud, accensum sit oportet, &
faculam priùs ardere, quàm aliud possit accen-
dere.

JESVS. Ita ergo impossibile est, ut malitia quæ pro-
cedit ex te, non priùs te vastet, lædat, antequam per te
alteri noceat. Cùm autem mori communi omnibus
lege debeas, (nemo enim evasit spiculum mortis, nemo
stimu-

stimulum) scis quâ horâ venturus sim? veniam certè in die quâ nõ speras, & horâ cum fortè minimè ignoscere poteris, & frustra à me tibi ignosci postulabis, & aliâ mensura remetiri tibi quàm quâ mensus es. Quid tum factum optabis? Patientiæ affectum exerce.

HOMO. Plurimum certè, patientissime IESV, omnem amaritudinem evomuisse, & pacificum fuisse, ut inter filios tuos possem numerari.

IESVS. Quid verò in iudicio responderes, quando à te leges, & consilia mea deprehenderem esse contempta ego iustissimus Iudex? quam gratiam ibi sperares, ubi soli misericordes misericordiam consequentur? ubi sola charitas & ejus opera mercedem & veniam impetrabant? *Matth. 5.*

HOMO. Quanta confusio esset, si ob vilem voluptatem, munus, favorem, dilexissem plurimos, & fortè ardentem, & quod nulla tua in me merita, nulla tua, ò IESV, mandata id potuissent efficere, ut ex corde dimitterem fratri meo.

IESVS. Si diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? si conservo tuo qui aliquot tibi debet denarios ignoscere nolueris, quomodo remittam tibi debitum multorum talentorum, quod eâ conditione tibi me remissurum promisi? dimitte dixi & dimitte mihi, misericordiam volo & non sacrificium; mihi vindictam, & ego retribuam? tu verò contrà dixisti: Ipse retribuam; & in eum fortè qui jam secundum animam mortuus est, ultrò sævire desiderasti. Si enim in tempore gratiæ & veniæ, fueris recordatus ad altare, quod frater habet aliquid adversum te, sacrificium offerre non potes; quomodo igitur veniam impetrabis, si in die futuri, iræ & calamitatis argui possis de odio erga fratrem tuum? Denique adverte, aut in æternum tecum iste N. beatus erit, aut certè damnatus. si damnatus, nulla bellua est, quæ tali non commiseretur. si æter-

*Deus petis
sibi vindi-
ctam: Quid
ais?*

Isa. 6.

Matth. 5.

*Dilemma
pulcrum.*

*Actor. 7.
Gregor.
Iracundia
ianua pec-
cati.
Iacob. 3.*

nùm beatus erit, & tu saltem speras, & aternùm futuris
estis conjunctissimi, cur jam odia & auersiones foveere
pergis? Non ita Sancti charitate pleni præiverunt, sed
in bono vicerunt malum, & pro persequentibus cum
S. Stephano orârunt, & nemo inventus est, qui non re-
tribueret bona pro malis. Sciebant enim, quod Grego-
rius ait, Ianuam omnium vitiorum esse iracundiam.
Erant filii Dei, pacifici & misericordes; Dei inquam,
qui pacis & non dissensionis est Deus. Quòd si, inquit,
Apostolus, zelum amarum habetis, & contentiones
sint in cordibus vestris, nolite gloriari, & mendaces esse
adversus veritatem. non est enim ista sapientia de sur-
sum descendens; sed terrena, animalis, diabolica. ubi
enim zelus & contentio, ibi inconstantia, & omne
opus pravum. Imò verò quot inter Ethnicos fuerunt
duces & victores, quos efferre victoria solet, hostibus
non tantùm clementes, sed & benefici, & victoriã de
hostibus partã verè de se animoq̃ suo triumphârunt,
paceinque majorem in animo, quàm in Republ. pepe-
rerunt. Tu verò vis possidere animam tuam? itaque
patientiam amplectere, scriptum est enim: in patientia
vestra possidebitis animas vestras. cor autem fatuit ebul-
lit stultitiam, & derelinquit illum, ac velut arreptitius
aut olla fervens agitur & non agit.

HOMO. At turpe non nemo putat vincere in bono
malum.

IESVS. Exue igitur Christiani nomen, quorum est
mala pati & fortiter agere: noli sub me crucifixo mi-
litare, ille qui tibi injuriam facit, eo ipso graviorem mi-
hi infert, tangitque pupillam oculi mei. Et tamen par-
co illi Dominus; & non vult servus? Iudex, & non vult
reus? differo vindicare, & non est mihi dedecus, tibi
verò illud ex patientia venturum existimabis? Quid ve-
rò dices si aspexeris in me Salvatorem tuum, qui etiam
pro inimicis mori dignatus sum? & antè omnia quasi
mei & amicorum oblitus pro ijs cum lacrymis Deum
patrem

*Exemplum
Christi se-
quendum.*

patrem rogavi. *Exerce imitationis affectum, vel dic.* O IESV
charitas, &c. pag. 942.

HOMO. Apparuit charitas & benignitas tua, ô pa-
 stor bone, qui pro ovibus tuis animam ponere digna-
 tus es.

IESVS. Et vos, dixi per Apostolum, debetis pro fratri-
 bus animas ponere. *1. Ioan. 3.*

HOMO. Ecquis ergo, Domine IESV, Christianus ex-
 optabit vindicari sese, humiliari adversarium, mem-
 brum tuum affligi? & cum tu ipse, Domine IESV, ob
 injuriam tibi, dum mihi ut pupillæ oculi tui illaram
 vulneratus fueris; egone atrociori vulnere iterum per-
 cutere nitar? quasi non sit satis te semel quasi vulnera-
 tum & despectum? Doces me, & clamant tua vulnera,
 Domine IESV: Discite à me quia mitis sum & humilis
 corde: quomodo ergo injuriam fieri mihi existimabo,
 si mitis, si humilis esse jubear? *Matth. 18.*

IESVS. Attende ad Patrem tuum qui in cælis est, qui
 pluit super justos & injustos, solem oriri facit super bo-
 nos & malos, ut tu diligas etiam inimicos tuos, benefa-
 cias his qui oderunt te, & ores pro persecutibus te. *Matth. 5.*
*Dei & Chri-
 sti exemplū
 imitandum.*

Si salutaveris amaveris amicos tuos tantum, de iis benè
 senseris, locutus fueris; mercedem non habebis. Imò
 verò quis credat te amicum verè diligere ob leve be-
 neficium, cognationem aut quid huiusmodi, quando
 ego Dominus tuus, qui te dilexi ab æterno, sanguine
 meo redemi, quotidie paratus eodem te alere, & æterna
 regna promittens, hoc tamen impetrare à te non pos-
 sum, ut me diligas? Siquidem manifestè convinceris, si
 à proximo alienuses, à me Deo tuo averfus esse. *Qui* *1. Ioan. 4.*
*enim se dicit diligere Deum, fratrem autem suum odio
 habet, mendax est, & veritas in eo non est. Aspira, ut sup.
 pag. 8. Hæcine firmâ, &c. ibid.*

HOMO. At diligo, spero, gratiâ tuâ, nullusque est cui
 malè velim, imò, omnibus optimè cupio, condono, si
 quid in me peccârint, ut me etiam inter tuos agnoscas.

O o o ;

IESVS

*Matth. 7.**Ibidem.
Vide quâ
mensurâ
metaris.*

JESVS. Vide ergo, ne vites ullius alloquium, aspectum, familiaritatem, minùs benignè agas, honorificè loquaris, corrigi eum velis, &c. An etenim fili, caperes tali mensurâ à me amari? Certum enim est & aeternâ lege fixum, Quâ mensurâ mensi fueritis, etiam remetietur vobis. Quid verò, precor, ex ultione, alienatione, obrectatione petis? an gaudere de eo, quòd non impunè alter te læserit! at quàm scèdum, quàm turpe te pasci alieno malo, livere bono, in ulcere, in sanguine fratris coheredis tui, pro quo animam ponere deberas, gloriari! in sordibus alienis volutari: Sed quantum istud gaudium? nōne mixtum timore, perturbacione, periculo, ne alter vicem reddat? quantum tuis enim minimus sit, & tu inter maximos fores, ac acerrimè pungere potest, & vel linguæ gladio gravius, quàm quovis mucrone vulnerare. Et ecce si vis condonare, & amicus esse meus poteris, & gaudere, & carior esse mihi & hominibus. *Credo tibi, ut sup. pag. 7.*

*Ioan. 13.
Daemon illu-
dit impa-
tienti.*

Denique quis, precor, te ad vindictam impellit nōne ego Dominus, ego, coram quo tremit totus orbis terrarum, prohibeo, & nullum cupio inter servos meos, qui charitate plenus non sit? In hoc enim cognosci eos volui ab omnibus, si dilectionem haberent ad invicem. Ad vindictam verò invitat dæmon, ut per te primo adigat perditionis gladium, deinde in cor fratris tui. Promisi quòd ubi duo consentirent super terram, annuerem petitioni eorum, quamcumque postularent. Si igitur dissides à fratre tuo, vana erit oratio tua, imò in peccatum & vindictam provocans. Sicut enim qui gladio ferit, gladio perit: ita qui odio fratrem lædit, ipse se interimit: qui in gratiam cum altero redire negat, sibi gratiæ meæ fontem obstruit.

HOMO. Iustus es, Domine, & rectum iudicium tuum, fac cum servo tuo secundum misericordiam tuam. en gratiâ tuâ propono in conspectu tuo proximum diligere: non verbo, neque linguâ, sed opere & veritate.

veritate, ut meipsum; nec meminisse offensæ, quem-
admodum rogo, ut non memineris iniquitatis meæ,
ut projicias post tergum tuum omnia peccata mea,
Amen.

ORATIO, qua supra. O JESV, *charitas*, pag. 942.

Praxis ad inimicos diligendos.

Primò, considerare beneficia ab homine illo accepta, cui of-
fensus es.

Secundò, præteritæ injuriæ, etsi importunè sese offerentis,
memoriam obliterare, & quoties ea recurrit, Deo injuriam
donare, actumque charitatis elicere.

Tertiò, alloqui illum, & ejus confortium nullo pacto *Eccli. 6.*
vitare: verbum enim dulce multiplicat amicos, & mitigat
inimicos.

Quartò, beneficium illi aliquod conferre, tum pro illo oran- *Prov. 25.*
do, tum aliud corporale præstando. Si esurierit inimicus tuus,
ciba illum; si sitit, da illi aquam bibere prunas enim congrega- *Nota.*
bis super caput ejus, & Dominus reddet tibi. Si id à te fieri
nequeat, clam per alios facito, & fac intelligat benevolo te in
eum esse animo. *Dignatus es*, ut sup. pag. 10.

I A C V L A T O R I Æ,

Homo homini reservat iram, & à Domino quarit medelam? *Eccli. 23.*
Relinque proximo tuo nocenti te, & tunc deprecanti tibi pec- *Ibidem.*
cata solventur.

In hominem similem sibi non habet misericordiam, & de peccatis *Ibidem.*
suis deprecatur.

Qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. *Marc. 4.*

In hoc cogno vimus charitatem Dei, quoniam ille pro nobis ani- *1. Ioan. 3.*
mam suam posuit, & nos debemus pro fratribus animas ponere.

Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi. *Gal. 6.*

Si quis dixerit, quoniam diligo Deum, & fratrem suum odit, men- *1. Ioan. 4.*
dax est.

CAPVT